

[Christophersen.]

at samle sig og nå frem til fælles løsninger, der kan holde, og vi opfatter det som et godt varsel, også for arbejdet på andre områder, som vi endnu ikke er nået til vejs ende med.

Dahlggaard (RV):

Efter at de 4 boliglovsforslag er slået sammen til behandling under ét, skulle det radikale venstre egentlig møde op med 2 ordførere. Vi har besluttet os til at prøve at rationalisere tingene og nedbringe tidsforbruget ved kun at møde op med én, og jeg udtaler mig altså dermed også på hr. Ingomar Petersens vegne.

Vi kan vedrørende forslaget til ændring af lov om boligsikring stemme for de ændringsforslag, der er stillet. Jeg ser i denne forbindelse bort fra ændringsforslag stillet af fremskridtspartiet og retsforbundet.

Vi lægger særlig vægt på ændringsforslaget, hvorved fordelingen af statens og kommunernes bidrag til finansieringen af boligsikringsordningen ændres, sådan at det fra og med 1975 bliver kommunerne, der skal bære 60 pct. af udgifterne ved boligsikringen. Vi mener, at kommunerne har en sådan indflydelse på de samlede udgifter ved boligsikringen i kraft af den administration af boliganvisningen, de kan foretage, at det er naturligt, at det også følges op af et stærkere økonomisk ansvar, i øvrigt helt i overensstemmelse med ånden bag kommunalreformem.

Vi kan også medvirke til de ændringsforslag, der er stillet til forslaget om støtte til almennyttigt boligbyggeri

Så er der, hvad angår teksten, to små lovforslag, forslag nr. 73 om regulering af boligforholdene og nr. 74 om boligbyggeri, om udskydelse af revisionsfrister. Ved første behandling af disse to lovforslag krævede det radikale venstre og også partier i øvrigt, der tilsammen repræsenterer et flertal her i tinget, at man nu tog arbejdet op om at skabe en politisk afklaring omkring de kommende års boligpolitik, og at en sådan afklaring gerne skulle finde sted inden sommerferien. Regeringen og venstre mente på det tidspunkt ikke, at det hastede så stærkt, men nu har vi altså en boligpolitisk løsning, et boligpolitisk forlig omfattende 6 partier. Dette forlig kan vurderes ud fra mange for-

skellige synspunkter. Man kan vurdere det alment politisk i relation til samarbejdsforholdene her i tinget, man kan vurdere dets virkninger for de enkelte grupper af producenter og forbrugere på boligområdet, og man kan vurdere dets virkninger på samfundøkonomien i en bredere sammenhæng. Jeg skal starte med det sidste.

Vi har her i landet verdens højeste boligstandard, og vi har omtrent verdens laveste boligudgifter. Det skyldes ikke, at vi har fundet frem til geniale løsninger, som man ikke har haft øje for i andre lande, men det skyldes, at vi i usædvanlig grad betaler hinandens boligudgifter over skatterne og i øvrigt på en måde, der ikke altid har ret meget med sociale principper at gøre. Det har ført til overforbrug og forvridninger på boligområdet, og det har ført til et for den øvrige økonomi belastende ressourceforbrug.

Vil boligaftalen nu være tilstrækkelig til at ændre disse ting, sådan at denne belastning af samfundøkonomien ophører? Svaret er nej. Når boligforliget er omsat i praktisk politik, vil situationen stadig være den, at tilstandene på boligmarkedet medfører en vis belastning af den øvrige samfundøkonomi.

På den anden side er der ikke tvivl om, at forliget repræsenterer et ganske langt og, de politiske forhold taget i betragtning, uventet langt skridt i den rigtige retning. Jeg skal nævne nogle væsentlige eksempler herpå.

Jeg skal først nævne, at der nu sættes en norm for det årlige boligbyggeri på 40.000 boligenheder. I de seneste år har boligbyggeriet ligget på 50.000-60.000 boliger, og der er altså her tale om en ganske betydelig aflastning af det pres, som boligbyggeriet lægger på forbruget af arbejdskraft og kapital, og det vil komme den øvrige samfundøkonomi til gode. Det er måske i og for sig det væsentligste resultat, der i så henseende er opnået.

Finansieringen af det almennyttige byggeri lægges om. Subventioneringen af den enkelte nyopførte bolig bliver vel nok nærmest noget større end i dag, men ordningen er opbygget på en måde, der sikrer nøjere overvejelser end hidtil, både hos de boligselskaber, der skal bygge, og hos de kommuner, i hvilke der skal bygges. Derved bliver risikoen for, at der med støtte opføres boliger, der kommer til at stå tomme, reduceret